

og anvendelse af klyngeammunition sted i to spor, dels forhandlingerne inden for FN's konvention om konventionelle våben – det hedder CCW-sporet – dels den såkaldte Osloproces, der foregår i et parallelt forløb uden for FN.

Regeringen har tidligere over for Folketinget gentagne gange redegjort for, at Danmark deltager i begge – begge – forhandlingsspor. Dette fremgår af analysen af 1. april, ligesom det blev lagt frem under det åbne samråd i Udenrigsudvalget den 17. april og under Folketingets seneste forespørgselsdebat om sagen, F 33, den 7. maj i år, og her tilsluttede et bredt flertal i Folketinget sig forslag til vedtagelse nr. V 48 om: »at Folketinget opfordrer regeringen til ... at arbejde aktivt for hurtigst muligt at etablere et internationalt juridisk bindende forbud mod klyngeammunition, som forvolder uacceptable skader på civile...«.

På dette grundlag har regeringen videreført sit arbejde i begge forhandlingsspor. I Oslosporet nåede et stort antal lande, heriblandt Danmark, den 28. maj i år til enighed om et udkast til en ny international aftale om forbud mod de fleste typer klyngeammunition. Som tidligere tilkendegivet betragter regeringen aftalen i Oslosporet som et meget vigtigt gennembrud for de internationale bestræbelser på at få fjernet klyngevåben, der volder uacceptable skader på civile. Derfor er vi også i færd med at forberede dansk underskrivelse af konventionen i Oslo i starten af december.

Samtidig er det vigtigt at anerkende, at aftalen ikke indebærer, at alle – og det er problemet – problemer vedrørende klyngeammunition nu bliver løst. Sagen er jo, at de vigtigste af de lande, som producerer og anvender klyngeammunition, slet ikke deltog i konferencen og ikke forventes at tilslutte sig konventionen. Det betyder, at 90 pct. af verdens beholdning af klyngevåben falder uden for Osloaftalen, og så er den jo ikke så meget værd på stedet.

Som supplement til Oslosporet er der derfor fortsat et udtalt behov for også inden for rammerne af FN's konvention at få et resultat, hvor de største producentlande og brugerlande deltager. Derfor er det vigtigt med begge spor. Osloprocessen opmuntrer FN-processen.

Kl. 17:05

Den fg. formand (Bent Bøgsted):
Fru Pernille Frahm.

Kl. 17:05

Pernille Frahm (SF):

Jeg vil sige mange tak for besvarelsen og også, at jeg langt hen ad vejen er fuldstændig enig i, at man skal gå begge spor, og også i de problemer, der er om, at en række af de store producenter og brugere – eller hvad man skal sige – der benytter klyngevåben, ikke har tilsluttet sig beslutningen fra Dublin.

Men da vi nu enige om, at vi følger begge sporene, går jeg også ud fra, at det er det spor, man så nåede til i Dublin, man viderefører fra dansk side i den her proces. Det er egentlig det, spørgsmålet lidt går på, nemlig om man vil fastholde den linje, der blev besluttet i Dublin, eller om man vil fastholde det oprindelige danske synspunkt, som jo var en lillebitte smule mere – lad os bare kalde det det – venligt, fleksibelt. Ministeren understregede flere gange i sin besvarelse det her med klyngevåben, som gør uforholdsmæssig stor skade på civile. Det er jo lige præcis der, problemet er, nemlig hvordan vi definerer det. Der opdagede man jo en temmelig fast definition fra Dublin i Osloprocessen.

Det, jeg godt vil høre, er, om Danmark vil tilslutte sig og fastholde den beslutning, der blev taget i Dublin, eller om man vil fastholde, at der er nogle klyngebomber, som er sikre nok, og dem må de gerne have lov til at blive ved med at bruge.

Kl. 17:07

Den fg. formand (Bent Bøgsted):
Udenrigsministeren.

Kl. 17:07

Udenrigsministeren (Per Stig Møller):

Vi vil støtte det, som giver det bedste resultat for menneskene. Hvis vi står med fødderne plantet i luften og ikke får nogen indvirkning på, hvad der sker på jorden, ønsker vi ikke at stå i luften. Dermed mener jeg, at vi går ind for Dublinresultatet. Vi skriver det også under, og det bliver forelagt Folketinget – selvfølgelig først i Det Udenrigspolitiske Nævn – og senere kommer det formentlig i Folketinget til ratifikation. Så det er vi ikke uenige om.

Men når jeg så går over i FN-sporet, er det jo vigtigt for mig at få de store lande med, som bruger 90 pct. af klyngeammunitionen, men jo egentlig også de små. Man taler hele tiden om de store, men må jeg minde fru Pernille Frahm om – og hun ved det garanteret – at Finland, som jo ikke hører til blandt stormagterne, betragter klyngeammunition som en uundværlig del af det nationale forsvar, fordi det jo der skal